

Viðmerkingar til »Variationir yvir Nólsoyar Páll

Royndin – Gríma er ikki farin í søguna og lukku tíð fyri okkum

At vera nýskapandi er teimum fáu í holdið borið, men hóast nevnda royndin hjá Grímu ikki eydnast dramaturgiskt, so er hon í sínum formi nýroynd her hjá okkum.

Leikbólkurin Gríma hevur síðani 1976 verið slóðbrótari fyri øðrvísi teatri her á landi og hevur í fýrum megnað at vísa á nýggjar leiðir, tó hava royndirnar í fleiri fýrum verið so serligar, at tað mest áhugaverda er tað »sjáldsama«. – Um tú letur tað standa einsamalt er tað ikki áhugavert, men skiftandi leikarar frá tíð til aðra, hava víst at »Gríma« sum teaturbólkur er áhugaverdur og brýtur fyri sær.

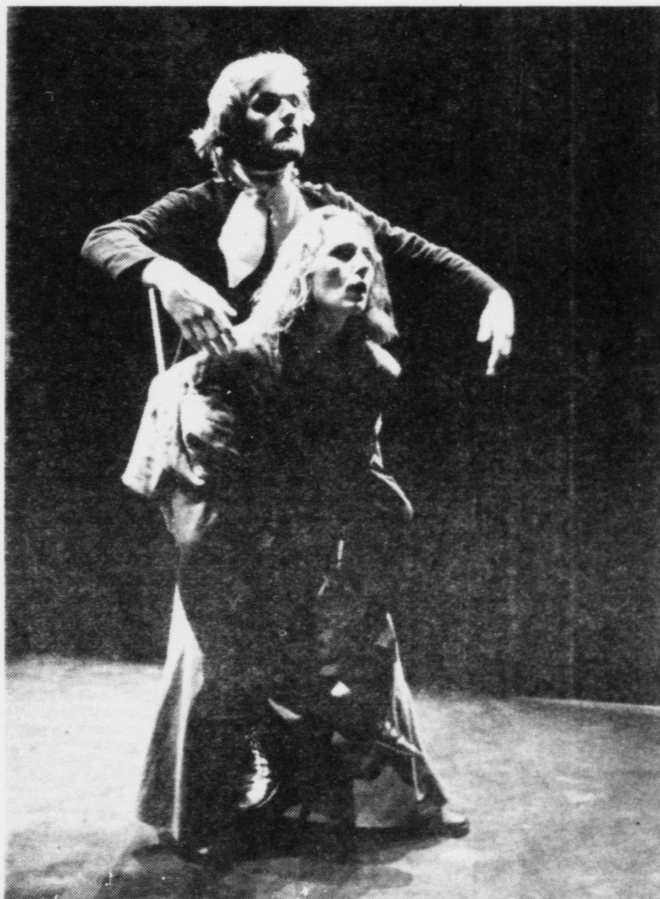
Leikverkið »Royndin« eftir Ega Dam er alt ov leyst í forminum til at binda áskoðaran til eina søgugongd, og tiskil hava leikararnir eina ómöguliga uppgávu. Hóast so er, ert tú sum áskoðari ikki í iva um, at her er talan um improvisatiónir við góðum leikarum, og í einstøkum fýrum sterkum leikmyndum. Góður innblástur hjá myndlistafólki.

Norðurlandahúsið er enn einaferð nýtt sum leikhús við góðum úrsliti. Ljós-

búnaður og hoyrilíkindi eru av teim bestu. Ljóssetanin av leikinum hevði tolt meiri styrki, enn tað sum valt er. Her verður ikki hugsað um beinleiðis ágangandi projektør ljós, men meiri ljós. Undirritaða hevur ongantíð upplivað at verið til sjónleik, har ljósið spældi við, uttan at tú varnaðist skift ella broyting. Her er væl hugsað ljósteknið. Zacharias Gutesen royndist dyggur sum ljósmaður/de-signari.

Áskoðararnir søtu væl í mun til tað, sum fer fram beinleiðis á svarta gólvinum, har spællássið »scen-an« er trihyrmingur. Leiktjaldið/bakteppið hevur eisini ein ljóssettan trihyrming, sum boðar um samanrenning av leikumstøðum og bindir stóra rúmið til eina pallmynd.

Messiana Tómasdóttir, scenografur úr Íslandi, er her í Føroyum á triðja sinni og prógvar enn einaferð, at hon er leiktjaldaskald. Leiktjöld og búnar hevur hon framanundan í Føroyum gjørt til ítróttarleikin »Framá« í Sjonleikarhúsinum í 1989, og gjørdi hon eisini búnar og leiktjöld til

røðan/dialogurin er í so veikur.

Samstarvið við Kaj Johannessens, tónleikara, hevur givið leikinum eina góða styrki, og hjálpti væl í støðum, har leikgongdin var veik. At nýta rútmuna soleiðis sum gjørt er í hesi royndini eydnast væl.

Eftir stendur, um tað er rætt at fara eftir tjóðarhetju fýroyingar, tá ið tú ikki hevur latið áskoðaranum eina hvørja mynd, sum kann avloysa ta vanliga fatanina, men meira ørkymla.

Tó kann sigast, at hetjudyran í breiðari merking hevur fingið ein undir vang, og so er upp til tann einstaka at taka til sín ella vraka.

Tórshavn, hin 1. jan. 1994
g.ø.

sjónleikaummæli

leikin »Fr. Julie« eftir Strindberg, sum var leiktur í Norðurlandahúsinum í 1990.

Í hesi seinastu royndini eru leiktjöldini sera einföld, men myndandi og góð. Búnarnir eru nakað fyrri seg, og geva leikinum eina myndaliga styrki, sum ber listarlaga.

Heildin er framúr væl gjørd, helst í tóttum samstarvi við leikstjóran.

Leikararnir eru tryggir á gólvinum, men teimum í resta dialogin, sum byggir spenningin upp. Kortini er ávisur spenningur, tí hvør leikari nýtir sín kropp, sína rødd og sínar skapandi gávur.

Einsan í sanginum er áskoðarin á ferð í góðum sjónleiki, men ferðin er ov stutt. Hans Tórgarð og Hogni Johansen eru góðir í leiklutunum sum ávikavist

Nólsoyar Páll hin fyrr og sum Groth, Brillumaðurin, Bøðil, hin seinni. – Serliga leggur tú til merkis ta fyllu, sum Hogni Johansen gevur sínum leiklutum. Her er leikari, sum hevur samband við jørðina og seg sjálvan. Røddin er sterk og verður brúkt nátturliga. – Hans Tórgarð vísir seg at vera sera disiplineraður leikari og spennir langt intellektuelt.

Súsanna Tórgarð er før fyri at geva fleiri leiklutum lív og haldá myndini, so óneyðugt er at detta aftur á vanliga plagieran. Sera dugnaliga frágingið.

Katarina Nolsøe og Birita Mohr hava øðrvísi spæl enn tey sum tær spæla saman við, og hetta spæl fyrkemur í so tekniskt. Meira enn einaferð kom hugsanin, at leikarin fer avstað í fullari ferð, uttan at hava fingið sálina við og sambandið við

áskoðaran. Pallmyndin, har tær báðar spæla hermenn, er væl spæld og skemtilig. – Báðar mugu kortini hugsa meira um kenslurnar, so leikluturin fær meira enn perfektar kropsrørslur.

Tummas Kastalag er óivað minst royndi leikarin og ger hetta seg eisini galdandi. Kortini er gott, at tað ber til hjá honum at fáa so væl burður.

Leikurin, sum ikki er sjónleikur í vanligar merking, men meira at kalla improvisatiónir yvir ávíst tema, er spennandi roynd at geva leikarum móguleikar at tulka. Tó skal leikritið vera meira fullfíggið, um slík roynd skal eydnast.

Egi Dam, sum er ein av okkara spennandi leikstjórum, hevur við hesi royndini gingið nýggjar leiðir. Styrkin liggur í musikalsku kompositiónunum, men sam-